

Túy Hóa Âm - Tiêu

Contents

Túy Hóa Âm - Tiêu	1
1. Tiêu - Chương 1	1
2. Tiêu - Chương 2: Táng Hoa Phú	3
3. Tiêu - Chương 3: Hương Doanh Tay Áo	7
4. Tiêu - Chương 4: Tiêu Hồn Cổ	9

Túy Hóa Âm - Tiêu

Giới thiệu

Biên tập: Lăng & Hiên NhiThể loại: BL, cổ trang, H văn, ngược, NP. Ghi chú:* Lưu Sắt: Sắt trong t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-hoa-am-tieu>

1. Tiêu - Chương 1

Cuối mùa xuân ngẫu nhiên hoàn...

“Rất đẹp...” Tháng ba xuân chín – hoa trên núi rực rỡ, thuận tay nhặt một đóa viên nát đưa tới mũi, hương thơm theo gió bay vào thấm tận tim gan. Phảng phất nghĩ về nhân sinh con người.

Người cũng như hoa chỉ vì một lần nở rộ, gặp được tri âm liền chết cũng không tiếc. Song biết phải làm sao? Phải như thế nào mới tìm được tri âm, giống như đóa hoa này, được người thưởng ngoạn?

Tự cổ chí kim tao nhân mặc khách, đế vương tương cầm cho dù nhận được muôn vàn danh lợi, uy vũ bốn phương thì sao? Ai là người lưu giữ được mùa xuân? Ai là người vẫn hồi được xuân trở lại?

Bàn tay nắm bàn tay, tốt cùng là giữ tốt hơn, buông tốt hơn?

Gọi đến một cái tên, cuối cùng có đến được tai người hay theo gió phiêu tán trong không trung?

Thời trẻ qua mau, ai là người nắm tay từ sáng đến tối, trăm ngày đến là trăm ngày vui?
Mà hoa tàn cuối xuân này còn có năm sau, nhân sinh thì sao? Người ngày một già đi theo năm tháng.
Hàng năm hoa nở, hoa rụng, tháng tháng tóc bạc thêm.
Hoa sang năm hoa vẫn thắm tươi, tóc bạc trắng một đầu sao có thể lại đen.
Ngay cả giờ khắc này cũng vậy, đóa hoa trong tay đang tan dần, theo gió phiêu diêu mùi hương phai nhạt.
Phai nhạt biết phải làm sao? Đau khổ khẩn cầu? Dốc lòng che chở? Sầu mi nhẹ khóa?
Nếu phai nhạt... không bằng tan loãng?
Cho nên buông tay, cho nên thả bay đi, cho nên cho dù là gió thổi hoa đi, cho dù là hoa đuổi theo gió, cứ cùng bay, bay tới trời cao nơi cả hai thuộc về.
Nếu không giữ được, phải chăng nên buông tay, phải chăng?
“Rất đẹp...” Gió thổi dư hương, hoa bay theo gió, đưa tay chắn ánh mặt trời giữa trưa, giữa trưa chênh choáng mắt hoa thấy không rõ đường về. đường về phương nào? Phương nào là đường về? cùng ai đây...
Là điệp vũ? Là hoa bay?
Xuân ý bao nhiêu cho vừa lòng hoa? Hay là nội tâm không bao giờ là đủ cho một người?
Ai ngờ? Ai tiếc? Ai hiểu...
Lời này không cùng người nói, tình này không mong người vương.
Hoa khai hoa lạc, nhân sinh thay đổi vốn là lẽ chẳng cần bắt kì ai cảm thương.
Đến kì, hoa nở, dâng cạn linh hồn quyến rũ nhân gian.
Đến hạn, hoa phiêu, xóa hết phù hoa nhân gian.
Cho dù là theo gió bay, cho dù theo nước chảy...
Cũng chẳng đáng tang thương...
Vĩnh hoa thi phú vẫn còn, vốn tình hoa lại chẳng thể lưu...
Hoa nở nhất thời, người sống cả đời.
Này nhất thời, này cả đời, biết đâu là dài, là ngắn?
Chung quy, nhất thời cũng tốt, cả đời cũng được, mỹ lệ đẹp xinh chỉ cần phút này.
Xuân đã hết, đập thanh người đi
Đợi năm sau hoa nở thắm tươi, người lại tới tìm?
Có hay không như cũ? Có hay không như cũ?
Bi thiết nhất đời là người ngắm hoa rơi.
Cánh cánh phiêu linh động tới tâm tư.
“Rất đẹp...” mỉm cười nắm tay, dựa bóng người mà về, không nên quay đầu.
Thôi Thôi....
Cuồng dại thì cười, si mê thì khóc.
Chỉ vì một câu tán thưởng, tặng hết tuổi xuân.
Chỉ vì một tiếng tri âm, tháng tháng năm năm này không hề hối tiếc.
Hoa đẹp một đời, người đẹp nhất thời.
Cả đời hay nhất thời, giữ lại tâm tao nhã mà thôi.

Rồi...

Tao nhả đã hết, bi ai từ đâu tới? Bi ai tới từ đâu... tại sao... đi tiếp nơi nào?

2. Tiêu - Chương 2: Táng Hoa Phú

()

Mặc dù dùng từ hoa để hình dung một nam nhân là một ý tưởng vô cùng kì quái và không phù hợp, thế nhưng khi đứng giữa Ngự hoa viên trăm hồng nghìn tía nở rộ bất gặp một thân hình cô đơn mảnh mai, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu Trường Nhạc Hầu Lưu Hạ chính là: Hoa Lan.

Bóng dáng kia tựa hoa lại tựa lá, giống như thanh cao lại có nét linh hoạt kì ảo gợi cảm tươi đẹp. Thân ảnh ấy đứng lặng yên bên hồ sen, rèm mi dài đậm phủ rợp xuống đôi mắt đẹp tuyệt trần, trong vắt như trời thu lại mệnh mang sóng gợn lăn tăn của hồ nước.

Gió thổi qua mang theo hương thơm mát phảng phất, thổi qua dung nhan tuấn lãng của Trường Nhạc Hầu khiến hần không thể không nghĩ tới câu thơ: « Hoa khai kham chiết, trực tu chiết – Mặc đãi vô hoa không chiết chi »

Để chắc chắn bóng hình kia là chân thực, Trường Nhạc Hầu Lưu Hạ nhìn trừng trừng dáng người kia, y phục vì gió thổi mà có chút xô lệch, phất phơ. Tự như thần xui quỷ khiến, hần bước nhanh đến gần đưa tay kéo chặt người ấy vào ngực mình. Đôi cánh tay mạnh mẽ khóa chặt nam tử nhu mì đang vẫy vùng chống cự trong lòng. Trong thoáng chốc đôi mắt vô hồn kia bắt đầu xao động và nhanh chóng hiện lên sắc thái kinh hoàng, sợ hãi cùng với vẻ nhút nhát lo âu của chú nai lọt vào vuốt sói...

Mà ánh mắt nai đó vừa hợp với ngũ quan tinh xảo ôn nhuận, càng làm tăng nét quyến rũ xinh đẹp của dung nhan vốn đã như ngọc mài. Bị bất ngờ, còn không kịp khép lại tà áo xộc xệch, nam tử chỉ có thể yếu ớt chống cự ảm ứ những tiếng kêu đứt quãng trong cổ họng, rơi vào tai hần chẳng khác nào tiếng rên rỉ đầy kích thích.

Hần xấu xa cố ý hất tay người trong lòng, giật bung cổ áo, đôi bàn tay trắng thừng đưa vào sờ loạn trong ngực.

« Người, người là người phương nào... sao dám xông vào ngự hoa... A... không, không được... »

Vì chống cự mà hơi thở nam tử đã mấy phần rối loạn, Trường Nhạc Hầu Lưu Hạ còn không e ngại đem xuân y đơn bạc của người ấy giằng xé khiến cổ áo tuột xuống hai bờ vai. Tiết xuân phong hàn, khuôn ngực trắng nõn để trần trước gió khiến nam tử run rẩy bầy, Lưu Hạ thấy vậy vòng ôm càng xiết chặt. Bởi vì chiếc áo bị xé một nửa vẫn hừng hờ ngang khuỷu tay, cứ nhiên lại trở thành dây trói khiến hay cánh tay mảnh mai không thể nào cự quấy, nam tử chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán khủng hoảng nhìn hần đầy trách cứ, cảnh cáo, nhưng cái nhìn chỉ như dầu đổ thêm vào ngọn lửa bá đạo đang cháy phừng phừng, không khiến tình thế cải thiện thêm chút nào.

« Mau dừng tay! Người có biết mình đang làm cái gì không... »

« Không! »

Tựa hồ trách cứ nam tử phá hư phong cảnh đẹp như tranh và tình đẹp như thơ này, Lưu Hạ cúi thất lưng bên hông đối phương, không chút do dự cúi xuống môi của y, làm cho mấy tiếng mắng mỏ hóa thành những tiếng kêu nho nhỏ vô ý nghĩa: « Ô... ô... »

Hưởng thụ âm thanh như chim hoàng oanh vào buổi xuân mãn ý lú lo hát ca, Lưu Hạ dứt khỏi phiến môi, cười tà ác buông cánh tay đỡ lưng nam tử, quả nhiên không ngoài dự đoán thân hình đó đột ngột mất đi lực đỡ hư thoát chỉ còn kịp khép nhẹ mi mắt, hơi thở dài chưa kịp lấy lại đã mềm mại ngã xuống cỏ xanh. Ý phục không được thắt ngay ngắn hoàn toàn bung mở đem toàn bộ đường cong ưu mỹ mê người của chủ nhân bán đứng trước tầm mắt người lạ.

«..... », hạ thể chẳng nhin được hơn trở nên cương cứng nóng bỏng, Lưu Hạ cúi người xuống nhẹ nhàng vén vạt áo che đầy hừng hờ thân thể người kia, lòng bàn tay thô ráp tùy ý cọ sát bữa bãi tại trường tu xinh đẹp tuyệt trần giữa cặp đùi non khiến cho thiếu niên càng run rẩy mãnh liệt hơn! Đột nhiên bị kích thích, xúc cảm xuất hiện liên tiếp nhưng điều đó càng làm lòng tự tôn của y dâng tràn, cảm giác nhục nhã, thiếu niên phát ra những âm thanh rên rỉ mập mờ: « Ừ... A a... »

« Thoải mái sao? » – cười cười, Lưu Hạ dĩ nhiên sẽ không quên chú ý ánh mắt đã trở nên ngây dại của y, bàn tay tăng thêm lực xoa nắn đồng thời kéo một chân thon dài gác lên vai. Hắn mò ôm lấy thắt lưng y, đặt môi lên nhũ hoa mà hung hăng cắn mút một hơi làm cho y chưa kịp đề phòng trong nháy mắt thân hình mảnh khảnh run lên, ưỡn về sau.

« Ô... »

Thanh âm thê lương rền rĩ khiến Lưu Hạ càng hưng trí đùa giỡn, hắn chậm rãi nhả ra, vươn đầu lưỡi linh hoạt liếm lấy đầu nhũ đã bị mình mút tới sưng hồng, giáo hoạt dùng chiếc cảm thanh tú cọ cọ, lại xoay quanh hai viên nhũ hồng liếm tới, đem khoái cảm tê dại đánh vào bộ não đã mưng mủn hỗn loạn.

« Yaaaa... A... Ừ, ư —— », khuôn ngực bị ướm át kích thích khiến cho cả người tê dại, nhưng khôn khổ thay miệng y đã bị Lưu Hạ nhét sợi thắt lưng lụa vào nên không thể làm cách nào khác ngoài lắc lư đầu, mái tóc đen huyền xoắn tung trên nền cổ xanh mượt, hưng phấn khó nhẫn nại.

Lưu Hạ nhận ra người dưới đã bị mình liếm cắn tới hô hấp khó khăn, phòng ngừa các ‘hành động’ tiếp theo có thể khiến y ngạt thở nên hắn cúi thấp chậm rãi rút dải lụa ra, tiếp theo không chút nương tình hút mạnh khuôn ngực đang gồng gượng nhấp nhô dưới thân mình. Theo nhịp mút của hắn là những âm thanh rên rỉ ngán ngủi, nam tử hai mắt mở to rồi lại nhắm chặt, ngửa đầu ngã xuống...

« Tốt, thân thể thật nhạy cảm ... mới màn tiền hí cũng đã hưng phấn không kiềm nén được sao? » Lưu Hạ bắt đầu dĩ cười gượng, đem thân thể mềm nhũn hư thoát đặt hoàn toàn trên nền cỏ, đôi bàn tay ấm áp nắm chặt phần thân dựng đứng của y, mạnh mẽ xoa vuốt, bên trên lại hướng đến hai phiến môi mỏng dịu dàng thổi một hơi...

Dưới sự kích thích của Lưu Hạ, bắp đùi nam tử co rút hai cái rồi cơ bụng cũng mãnh liệt co thắt không kém, hô hấp dồn dập liên tục nổi lên. Hưng phấn bất ngờ khiến y mở to mắt, bỗng nhiên nhìn thấy đối phương đang đem ánh mắt chế giễu nhìn mình, thiếu chút nữa thần kinh bị ép căng thẳng đến nỗi ngất đi lần nữa.

« Không cho phép người té xỉu nữa nha... », cảm thấy hơi thở người kia rối loạn, Lưu Hạ vội vàng tăng nhanh tốc độ vuốt ve phần thân nam tử, hắn mơn trớn nhiệt tình khiến người dưới thân dục tử dục tiên giãy dụa thân thể, khấp hờ mắt phát ra những tiếng âm ư mất tự chủ...

« Không... Ừ... Không nên... Không nên a... A... »

« Tại sao không nên đây? Người đã sung sướng thành như vậy... » – Lưu Hạ cười cười tiếp tục chà xát phần thân đang bị kích thích nhạy cảm hết mức khiến cho nam tử ngay cả khí lực gào thét cũng bị tước mất. Hắn còn dùng một đầu ngón tay gạt chút dịch từ nam căn, dịch theo ngón tay kéo thành sợi tơ. Một cỗ sóng nhiệt vỡ tung khiến y cảm thấy xấu hổ cùng cực, nhân lúc hắn lỏng tay y chặt vật giải phóng được hai chân vẫn bị giữ chặt, tự tách chúng ra xa. Điều này lại càng quyến rũ Lưu Hạ, khiến đôi bàn tay hắn càng dễ hoạt động, xoa nắn y: « Yaaaaa.. A... A a... Ừ... Không... đừng xoa nơi đó... Đừng... Ừ a... »

« Không nên sao? Nhưng thân thể của người tựa hồ rất thích đó... » – Lưu Hạ tà tà gian ác thở nhẹ lên khuôn mặt đỏ rần rần của nam tử, đột nhiên nắm chặt nam căn đang trương cứng khiến y há miệng kêu đau. Nhân tiện, đầu lưỡi hắn thừa cơ len vào khoang miệng thơm tho, cuốn chặt lấy cái lưỡi mềm mại đang cuống cuống trốn tránh, bá đạo xâm lăng. Nam tử chậm rãi mở ánh mắt vô thần, phần miệng bị buộc hé mở trượt xuống chút nước miếng hưng phấn, phần thân thể ở trong lòng bàn tay Lưu Hạ không tự chủ được hơi co giật...

« Ô... Ô... »

« Thoải mái đến ngay cả ý thức cũng mơ hồ sao? » Cẩn cẩn vành tai nam tử, Lưu Hạ dùng ngón tay gảy gảy trên đường cong phần thân làm cho thần trí y lại một phen nhộn nhạo. Sau cơn co rút lại là một trận

thanh âm nức nở, cả người nam tử dễ chịu giống như đóa lan sau cơn mưa mùa hạ, y nằm trong ***g ngực Lưu Hạ tựa như một đóa hoa đang nở...

« Ngoan... chịu khó một chút... », hài lòng liếm liếm hầu kết đang di chuyển lên xuống của y, Lưu Hạ buông tay khỏi nam căn dừng đứng rồi nâng nhẹ hông y lên. Tìm kiếm đến cục huyết, hắn dùng đầu ngón tay xoa nắn của mình rồi dần dần lên vào trong, người kia bấp bùi căng cứng, hờn dỗi rên lên một tiếng liên phát tiết!

« Người không ngoan nha, cần trừng phạt... » – cười xấu xa ôm lấy thân hình mềm nhũn sau khi phóng xuất, Lưu Hạ đặt y nằm xuống cỏ, một tay tiếp tục vuốt nhẹ phân thân, tay còn lại vươn ngón trở, nhắm trúng cục huyết đưa vào rồi khe khẽ di chuyển trong nội bích mềm ẩm.

« Ừ, ư a... » – dồn dập thở hào hển, nam tử co bấp bùi trắng nõn túm mĩ, nâng thân mình bò trên cỏ bằng cả tứ chi, mái tóc đen nhánh xỏa tung như thác nước đổ xuống nền cỏ xanh mượt!

« Đã ướt rồi, người đợi không kịp sao... », dùng ngón giữa đùa giỡn ý thức nam tử, ngón tay giữa không rời tình liên tục mở rộng, hắn lại cố ý đưa thêm ngón trở vào, kích thích dục vọng đối phương dâng trào. Khi Lưu Hạ thuần thục ra vào, phân thân của nam tử lại bắt đầu dần dần cương lại, chậm rãi trong bàn tay kia của hắn đứng lên!

« Không được... Ta không được... Nha a... » Sau huyết bị xoa ướt át một mảnh, bên tai nghe được tiếng động ma sát của ngón tay ra vào, nam tử gập duỗi chân dài muốn quỵ xuống lại bị Lưu Hạ dùng sức buộc giữ lại tư thế quỳ! Một lớp sóng phấn khích dâng tràn đem thân thể y đắm chìm trong *** loạn, chỉ cần một cơn gió xuân nhẹ phảng phất qua ***g ngực cũng khiến cảm giác tê dại lan tỏa, y không thể không kêu khẽ một tiếng.

« Ừ ư thật thoải mái... A... A a... »

« Cảm thấy sao? Thêm ngón nữa vào nha... »

« Yaaaaa.. Nha —— không, không thể... A —— a —— », cặp chân dài chà xát run rẩy trên mặt cỏ, thân thể nam tử cứng ngắc căng thẳng kẹp chặt ngón tay Lưu Hạ, không ngờ rằng điều đó chỉ khiến hạ thể mình bị xoa nắn mãnh liệt hơn mà thôi! Luật động ra vào làm cho y chỉ kịp: «A... »

Thở dài thoát ra khỏi miệng, lực đạo kẹp phía sau cũng giảm, Lưu Hạ thuận lợi đẩy sâu vào trong, thăm dò tới nơi sâu nhất huyết động.

«! » Mở to hai mắt lắc lư đầu, khoái cảm hưng phấn từ sau huyết truyền đến khiến thân thể y nhảy cảm, thoải mái đến độ chỉ tiếp xúc đơn thuần từ y phục cũng có thể bất tỉnh! Bị kích thích tới ngất xỉu, lại bị xoa nắn tới tỉnh lại, khoái cảm tuần hoàn cứ giao triền liên tục làm những giọt nước mắt hưng phấn theo khóe mắt rơi xuống... Đẹp như hoa lê trong mưa, đẹp tới động lòng....

« Ngoan... hít sâu, ta muốn tiến vào... », chậm rãi thu hồi đầu ngón tay, Lưu Hạ đem phân thân của mình nhắm ngay lối vào cục huyết sớm đã bị khai mở của nam tử. Tuy là kích thích có sự khác biệt, nhưng khi hắn thay phiên tập kích vào nam căn y, cục huyết kia tuy rất nhỏ lại không thể làm gì khác ngoài co rút mở rộng, đón nhận phân thân to lớn...

« A —— » – tiếng kêu thống khổ pha lẫn cùng khoái cảm sung sướng đồng thời cùng phát ra khi Lưu Hạ sảng khoái xé rách cơ thể nam tử tiến vào!

Giữ chặt thân thể suy yếu, bàn tay vẫn yêu thích không rời nam căn của y.

Dùng sức xuyên thấu cơ thể căng cứng, Lưu Hạ chín cạn một sâu kéo ra đưa vào, mà thân thể nam tử tại nơi tiếp xúc cũng phối hợp mở rộng hơn.

« Cấm đi vào nha... Vừa rút ra... lại tiến vào... »

« Ừ... Ừ... Ừ a... A... Ừ a —— », ý thức cùng thân thể đồng thời bị đùa bỡn liên tục, nam tử đã hết khả năng chống cự. Y chỉ có thể co quắp hai chân mỗi lúc một mãnh liệt, hai cánh môi mỏng hé mở hấp lấy không khí, cánh tay hua loạn, hạ thể giãy giụa, cơ bụng co rút. Nam căn bị xoa vuốt đồng thời sau huyết được lấp chặt khiến y đạt tới cao trào nhục dục....

« Ừ a ————— »

Lại một lần nữa phóng ra dịch thể trắng sữa đặc sệt, nam tử như bị rút cạn khí lực, nằm xụi lơ, hư thoát chết ngất trong vòng tay Lưu Hạ.

Thương tiếc dừng mắt nhìn dư vị cơn sóng tình vừa rồi còn vương trên thân thể đang run rẩy của nam tử, Lưu Hạ dịu dàng cởi ngoại bào của mình, đắp lên thân hình trắng nõn mới bị xé bỏ hết y phục kia, vuốt ve một lượt rồi đưa y trở lại bên bờ sen, Lưu Hạ đứng dậy yên lặng rời đi.

Khi hẳn biết được người bị mình đùa bốn hôm đó lại chính là độc sủng của chính cung Thái Tử đương triều – Tô Ngọc Lăng thì cũng đã là hai ngày sau và trong một hoàn cảnh không ai cười nổi.

Khi đó Tô Ngọc Lăng đang bị Thái Tử thô tục tàn bạo ôm vào trong ngực. Lưu Hạ nhìn y nhăn nhăn chân mày vô lực kháng cự lại hành vi đưa tay vào hạ bào trêu chọc của hoàng huynh không được, chỉ có thể bị ai nhượng bộ...

Nhìn thấy y muốn chết không xong nhắm chặt hai tròng mắt, tùy ý để cho thân thể mình bị Thái Tử vuốt ve điều giáo trước mặt bao nhiêu người lạ...

Nhìn y muốn cắn lưỡi trốn tránh lại bị bịt chặt miệng, cuối cùng bất đắc dĩ co rút xuất ra trong lòng Thái Tử Lưu Sát...

Bất chợt người luôn luôn không tranh quyền đoạt vị, luôn luôn an nhàn thư thái Trường Nhạc Hầu cảm thấy, ngôi vị cao cao tại thượng thái tử kia, phải chăng cần thay người tọa?

Ghi chú :

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

Hai câu thơ trích từ bài Kim Lũ Y của Đỗ Thu nương.

. Phiên âm :

Kim lũ y

Khuyến quân mạc tích kim lũ y

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì

Hoa khai kham chiết, trực tu chiết

Mạc đãi vô hoa không chiết chi

. Dịch nghĩa:

Áo kim tuyến

Khuyến anh đừng tiếc áo thêu vàng

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu

Hoa nở đáng bề thì bề ngay

Đừng chờ hoa rụng bề cảnh không

() Tên một điệu nhạc cổ

. Dịch thơ:

Áo kim tuyến

Chiếc áo thêu vàng, anh chớ tiếc

Khuyên anh hãy tiếc thuở xuân xanh

Hoa vừa lúc bề thì ta bề

Chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành

(Bản dịch: Tương Như)

Bonus thêm là có vẻ tác giả rất thích bài thơ này, cụ thể là trong một truyện khác, cũng dựa trên bài thơ này mà tác giả viết một bộ cũng H, NP không kém là truyện Kim Lũ Y, truyện đó còn hài nữa chứ.

Trường tu: mình nghĩ đây là cách gọi khác của nam căn/phân thân.

3. Tiêu - Chương 3: Hương Doanh Tay Áo

()

Làn gió nhẹ ầm ập dường như còn mang theo chút mưa bụi, bay nhẹ lên qua cửa sổ, Thái tử Lưu Sát chậm rãi cầm lên chén quỳnh tương sóng sánh ánh hổ phách, nhẹ nhàng nhấp lên môi. Ánh mắt ý vị thâm trường nheo lại liếc Tô Ngọc Lăng đang đứng hầu rượu ở bên cạnh. Người y gần như dựa sát vào tường, sắc mặt tái nhợt, mấy ngón tay đặt trên bầu rượu ngọc niết chặt tới lộ từng khớp xương, y đang run rẩy không ngừng. Thái Tử lại một lần nữa nheo đôi mắt phượng hơi xếch, nhàn nhạt tự giễu: « Bồn cung phải chăng là phường tục tử không biết thương hương tiếc ngọc... Người nói có phải không? Ngọc Lăng?... »

« », nghe vậy Ngọc Lăng mạnh mẽ cắn chặt đôi môi đỏ sẫm ướt át, lão đảo nâng bình rượu, chuẩn bị rót thêm vào chén. Song dù chỉ với một cử động nhỏ, dị vật khác lạ trong hạ thể lại khiến y không nhin nổi cau chặt đôi mày thanh tú, đầu gối mềm nhũn té xuống!

May có Lưu Sát đang chăm chú theo dõi sát sao thân ảnh tinh tế duyên dáng bên cạnh, thấy thế bèn nhanh chóng xuất thủ tựa mây trời nước chảy đem một Tô Ngọc Lăng yếu đuối không xương ôm vào trong ngực

« Làm sao... Chịu không nổi sao? Ngọc Lăng... » – kêu gọi trêu chọc chiếc cằm thanh tú của người đang nằm xuội lơ trong lòng mình, Lưu Sát hơi dùng sức đem thân hình nhẹ tựa mảnh lụa dựng đứng lên. Hắn bất kể Tô Ngọc Lăng đang nức nở giãy dụa, đặt thẳng y lên chiếc bàn tròn gỗ lim khắc hoa văn cầu kỳ, cũng chẳng chút lưu tình xé rách hạ bào phơi bày da thịt trắng nõn nà mịn mượt vẫn còn lưu vài dấu vết bị xâm phạm thô bạo, tất cả lỏa lồ bày ra trước mắt.

« Ô... », mới vừa muốn co rút hai chân lên, Tô Ngọc Lăng liền bị vật sâu trong huyết kích thích làm đau, lại mềm nhũn nằm ngả xuống mặc cho người trước thân khóa tay mình lại, mặc cho hai chân của mình bị Lưu Sát nâng lên, mặc cho cục huyết phần tím của mình bị hắn trêu chọc. Cột nhả gỗ gõ dị vật do đích thân mình nhét vào cục huyết Ngọc Lăng, hài lòng nhìn mỹ nam tử thần kinh yếu ớt không chịu được sự tra tấn khuất nhục này mà mím môi rên rỉ, Lưu Sát cười lạnh cúi xuống, đột nhiên xuất thủ, hơi nới rộng phía dưới Tô Ngọc Lăng khiến cho nơi bị nhét dị vật có chút thư giãn.

« Thật đáng thương... Cũng sưng đỏ mất rồi... » – giả nhân giả nghĩa thở dài một hơi, Lưu Sát vươn ra ngón trỏ cùng ngón giữa, nhẹ nhàng căng nội bích trong cục huyết Tô Ngọc Lăng một chút, hành động này khiến một luồng nhiệt từ huyết đan điền thốc đi lên làm mỹ nam tử không tự chủ nổi, mở miệng phát ra âm thanh khó kìm nén: « A.... »

« Rất lợi hại a, bốn viên Dạ Minh Châu cũng bị ngươi làm ướt nha... », cười tà đưa ngón tay quấy phá nơi hậu đình mềm ẩm, lại khuấy đảo vuốt ve trảng vách một vòng khiến Tô Ngọc Lăng vô thức trở nên *** loạn, hơi thở dồn dập. Lưu Sát nương theo huyết động chậm rãi lôi ra một dây bốn viên dạ minh châu lấp lánh chất lỏng sền sệt lấp lánh, to ước chừng bằng quả trứng bồ câu. Hắn đem bốn viên lỏng lánh trân bảo hiếm kia lắc lắc, chậm chậm đưa lên môi hôn.

« Đừng ... là... A... » – miễn cưỡng ngẩng đầu, Tô Ngọc Lăng cố gắng ngăn lại trò đùa cột của Thái tử Lưu Sát nhưng căn sao nổi. Hắn chuyển mục tiêu trêu chọc sang hai hạt tiểu nhũ để trên ngực mỹ nam mà hành hạ. Bị khoang miệng ẩm ướt ầm ập bao trùm tiểu châu, Ngọc Lăng chỉ có thể thở dốc trầm luân trong khoái cảm quen thuộc!

Theo chuyển động hấp duyên của đầu lưỡi, y uốn éo thắt lưng phối hợp, đến lúc Lưu Sắt cố ý cuốn liếm rồi hút mạnh tiểu châu, thân thể mềm dẻo của Tô Ngọc Lăng gặp phải cơn sóng khoái cảm quá mạnh, lớp lớp sóng dồn dập khiến cơ thể muốn vỡ tung.

« A... A... Thái tử... Không được... Ngọc Lăng... Đã không... Không được... A — a ————— »

« Thế nhưng hưởng thụ khoái cảm triền miên tới hơi thở cũng nặng nề thế này a... », Lưu Sắt ánh mắt xấu xa, không để đối phương kịp phản ứng liền nâng nhẹ thắt lưng y lên bằng một tay, tay kia cũng không chịu để không lần theo thân thể quyến rũ xuống dưới vuốt ve, đụng chạm tới hạ thể nhạy cảm đã dựng cao vút, mạnh mẽ xoa nắn...

« Ừ a ——— » – suối tóc xoa tung ra đằng sau, Tô Ngọc Lăng ngửa đầu lắc lư, đôi mắt mỹ lệ dần tan rã thành ánh nhìn ngây dại, cánh môi trễ xuống vương từng sợi tơ bạc theo nụ hôn của Lưu Sắt. Ngọc Lăng cố gắng co đôi chân dài ngồi lên, không ngờ cơ thịt co rút đem khoái cảm từ hạ thể truyền lên quanh thân, trăm luồng hợp lại đồng thời làm ý thức trôi nổi, hơi thở càng dồn dập rối loạn. Nhìn đối phương thân thể co rút, Lưu Sắt càng mạnh mẽ tăng lực ở bàn tay liên tục xoa nắn nam căn, ngay lúc bàn tay hần nắm chặt, Tô Ngọc Lăng kêu một tiếng ngả lưng thở hắt!

« Thoải mái chịu không được a... Thật là đã trêu chọc tiểu chủ của ngươi quá... », Lưu Sắt nghiêng chặt hàm răng nhếch môi son buông một câu, đột nhiên trong đầu hần bỗng hiện lên một ý tưởng. Hần lãnh băng băng cạy miệng Tô Ngọc Lăng hấp khí, sau đó đem thân thể người đã ngắt đi kia thoát sạch sẽ y phục, thuận tay tháo xuống một sợi dây lụa dài...

« Ừ... », cảm giác tê dại nơi nam căn truyền tới kích thích Tô Ngọc Lăng tỉnh dậy nhưng toàn thân xuội lơ chưa kịp khôi phục đã bị một xúc cảm quái dị bao phủ. Y cố gắng mở mắt mới thấy thân thể trắng nõn đã bị mảnh lụa dài màu trắng sữa giăng trói bó buộc.

« Không, không nên ——— » – trong phút chốc hiểu được ý định đặc ý của đối phương, Tô Ngọc Lăng tuyệt vọng kinh hô. Đôi mắt tròn xoe dịu dàng của chú nai dâng lên một tầng hơi nước đầy kinh hoảng nhưng sự sợ hãi của y càng kích thích ý đồ ngược đãi của Lưu Sắt mà thôi.

Thân hình mềm mại trên bàn bị trói chặt chỉ có thể ngo nguẩy chút xíu, hần nhú mào dùng sức thít chặt sợi dây lụa. Trường lăng theo lực đạo của hần thít lại, thít thật sâu vào da thịt Tô Ngọc Lăng, thít vòng quanh làm nổi bật các đường cong hoàn mỹ vô khuyết.

« Ngươi thật là một vưu vật a... Ngọc Lăng... », thương tiếc vuốt ve lên xuống tính khí nhạy cảm căng cứng, nhẹ nhàng xoa nắn dọc phân thân, trêu đùa lại ôm trọn hai tinh hoàn, hết lần này đến lần khác mỗi khi mỹ nam mê ly rên rỉ chuẩn bị phát tiết, ngón tay ác độc lại giữ chặt khiến y chỉ có thể rỉ ra chút mật dịch!

« ——! » – miệng mở to, đầu óc trống rỗng tới thanh âm cũng quên không kêu nổi, Tô Ngọc Lăng cong người muốn khép hai chân lại nhưng bị sợi dây trói chặt, không thể che nổi hạ thể lỏa lồ. Tính khí run rẩy lắc lư, mềm mại như hoa bơ vơ trong gió, như bông hoa khời gợi chờ hái khỏi cành, thật kích thích thị giác người khác a.

« Thật là *** mỹ a... » – ôm cao mông mỹ nam tử, vùi đầu mút vào tính khí đối phương, mặc kệ người đó bị liếm láp mà kêu cầu liên tục, Lưu Sắt còn là không cho phép y được phát tiết, mỗi lúc cao trào kiên quyết giữ chặt hạ thể Tô Ngọc Lăng!

« ... Ừ... Không... A a a không được... »

« Bị đầu lưỡi xâm phạm cảm giác rất thoải mái sao... Phía sau của ngươi lại hé ra nữa à... » Hai tay búng cúc huyết Tô Ngọc Lăng, đầu lưỡi đưa vào tới nội bích mềm mại liếm mút, Lưu Sắt tận tình kích thích Tô Ngọc Lăng – người đã không còn chịu được kích thích hơn nữa. Hần thỏa mãn nhìn Tô Ngọc Lăng chật vật chống cự không được đành yếu ớt cựa quậy dưới thân.

Dần dần sợi dây thít càng chặt, ở phía sau người kia vốn đã tìm được điểm hưng phấn nhất trên cơ thể mà đùa giỡn, xâm phạm. Khoái cảm trào lên cùng đòn đau, Tô Ngọc Lăng kêu rên: « A... »

Ngẩng đầu lên, nhũ tiêm bị sợi dây ma sát cảm thụ làm y vừa thẹn vừa thoải mái hận không thể lúc đó chết đi!

« Như vậy có cảm giác sao? » Cuối cùng cũng quyết định bỏ qua cho Tô Ngọc Lăng lúc này hô hấp đang rối loạn, thân thể run sợ, ánh mắt phiêu du, sợi tóc thất thần, trên dưới nhũ đế sưng đỏ cùng nam căn lay động. Lưu Sát ý do vị tấn lại một lần nữa dùng đầu lưỡi tấn công vào sâu trong cốc huyết đối phương, đem bắp đùi đang co quắp của người dưới thân gác lên trên hai vai mình, đầu ngón tay nắm nắm xoa xoa đầu nhũ, quàng nhũ nhảy cảm được vuốt ve chung quanh, sau đó khẽ thẳng tiến, đánh vỡ thân thể Tô Ngọc Lăng!

« A a a —— »

« Như thế nào... Muốn sao? » – gõ gõ nam căn đang lay động, Lưu Sát dùng sức, nắm giữ toàn bộ khoái cảm của Ngọc Lăng!

« A... A... »

« Thoải mái sao? »

« Ừ a... »

« Bị xoa nắn tới hưng phấn lên đi? »

« A... Ừ... »

« Rất thích ta xoa bóp phía dưới của ngươi sao, nhìn xem, cũng đã chảy ra rồi nha... »

« Yaaaa.. A Ừm, ừmm a —— »

« Ngươi đẹp quá a... Ta muốn phóng ở trong ngươi... Ngọc Lăng... »

« Ừ... Ừ ư a, a a a a —— »

Một mảnh xạ hương ở bên trong, Tô Ngọc Lăng mật dịch phun bắn vào đám quần áo đã rối nùi, hương thơm loang lổ bao phủ xuống, hần kinh luyện chặt vật không chịu nổi thân thể mười phần gọi cảm kia, Lưu Sát như hòa tan trong dư vị của đối phương...

Thoải mái đến ngay cả một cái đầu ngón tay cũng không thể động, đồng thời chịu đựng từng đợt vuốt ve trên thân thể, mỹ nam tử thở dài mềm yếu hư thoát dựa vào ***g ngực rộng lớn của Thái Tử. Chỉ có âm mũi mỗi một còn có thể phối hợp hừ ra câu hồn tiêu cốt thanh âm...

« Ừ... »

4. Tiêu - Chương 4: Tiêu Hồn Cổ

()

Trắng sáng chiếu ánh bạc lên biển hoa, bên ngoài ngự hoa viên thoang thoảng một vòng hương thơm ngát. Giống như một chén rượu ngon phả ra không gian hơi thở say đắm lòng người, chạm phá vào cảnh vật càng như thơ như mộng. Thi thoảng một cơn gió nhẹ ve vuốt qua mặt nước hồ nhẹ như cánh bướm đậu trên bông khiến mặt nước nở thành những đóa hoa, lặn tẩn ánh bạc khiến diễm cảnh phản chiếu lấp lánh lay động.

« Ừ... ừ... », nhũ đế bị khuynh đảo, lãnh liệt kích thích khiến Tô Ngọc Lăng chẳng thể làm gì khác ngoài giãy giụa thất lực muốn giải phóng cảm xúc hỗn tạp của khoái cảm cùng xấu hổ tràn ngập trong đầu. Hẳn là lúc này y nên xấu hổ, hẳn là nên kháng cự, hẳn là nên...

« Quả nhiên, mỹ nhân của ta dưới ánh trăng muốn say rượu nho Tây Vực cống tiến a... ha ha! » Tiếng cười sáng khoái pha lẫn tàn nhẫn của Thái tử Lưu Sát phá tan chút lý trí còn sót lại của Tô Ngọc Lăng, y chỉ còn cảm giác được từng vệt nước lạnh lẽo vừa được tưới vẩy lên ngực mình đang chậm rãi lăn tròn ngồn ngồn trên lớp da nhạy cảm. Làn gió đêm phẩy qua càng làm tăng xúc cảm khiến y buột chớp mở rèm mi,

cặp môi đỏ mọng ướt át hé ra tiếng kêu ậm ừ có sức tàn phá dữ dội, có thể làm cho huyết mạch người ta căng mạnh, giống như tiếng rên mi miều trước khi phóng xuất: « Ừ... a... »

Mây kiếm cao gầy, tuần nhan bình tĩnh, Lưu Hạ thu hồi ánh mắt tham lam đang say sưa nhìn theo thân thể Tô Ngọc Lăng, đề phòng lạnh lùng nhìn vị huynh trưởng cao cao tại thượng hiện đang bí hiểm híp mắt cười cười: « Thái tử cho vờ bản hầu không phải để ngắm hoa sao?... »

Một vườn xuân sắc mà trước vẻ hờn dỗi ỉ ôi của Tô Ngọc Lăng đều ảm nhiên thất sắc. Ngay cả ánh trăng bàng bạc như nước đường như cũng ưu ái tập trung chiếu rọi vào vưu vật đang nằm dài trên tảng đá xanh trước mắt. Vì thế nụ hoa đang dần dần dựng thẳng đều lộ hết trong tầm mắt nhìn của người khác.

Bất trí khả phủ khê hừ một tiếng, Lưu Sát đang chú ý việc khác, khom hạ eo, dùng sức ôm lấy ngọc thể sông xoài trên bàn đá xanh, liếc mắt nhìn Lưu Hạ một cái rồi bất chợt ý xấu mà cúi xuống phía trong đùi đối phương! Bị người khác đột nhiên tập kích Tô Ngọc Lăng chấn kinh hô to một tiếng theo phản xạ cong đôi chân dài nhưng kháng cự không nổi nhíp mút vào, thở dài ngật người: « Yaaaaa —— a... Không nên... Không... Không ư a... »

Cảm giác thân thể người dưới thân run rẩy từng cơn truyền đến từ đầu ngón tay, Lưu Sát ý nhị nhượng nhượng mây ý gọi kẻ đang kiềm nén không được, tức Trường Nhạc Hầu đang đứng trước mặt tiến lại đây. Thêm một lần nữa vầy vò phân thân dính doan của Tô Ngọc Lăng, hấn vừa hưởng thụ thanh âm hỗn hển của y vừa phân phó với kẻ đang nắm chặt quả đấm Lưu Hạ: « Tứ đệ, huynh đệ ta đã lâu rồi chưa từng thân thiết thưởng rượu hã. Hôm nay hoa vừa mãn, trăng vừa tròn, người cũng theo vi huynh tới phẩm hương một phen xem như thế nào? »

« ...cung kính không bằng tuân mệnh a... ». Lòng muốn từ chối lời mời cảm thú của thái tử, muốn đối với sự thô tục của hấn chẳng thêm nhìn nhưng khi trông thấy Tô Ngọc Lăng rèm mi nhẹ tiễn, nước mắt vòng quanh, cặp môi anh đào hé ra thanh âm khàn khàn, Lưu Hạ hiểu rằng mình muốn kìm không được, bất quá mình cũng chỉ là bào đệ cảm thú, say mê giày xé hài tử yếu ớt được sung hoặc mà thôi, trong lòng tự biết nghiệp chướng nặng nề nhưng như cũ không thể nào kiềm chế.

Hài lòng cười cười, Lưu Sát đem thân hình không mảnh vải che thân của Ngọc Lăng một lần nữa đặt xuống bàn đá xanh, đối với tứ đệ nói: « Người ta vẫn nói Tứ đệ người không màng thế tục, vi huynh xem ra, Tứ đệ người là tính tình nội liêm a! Ha ha... chỗ cô phụ ta lần này ngợi khen. » Bước qua Lưu Hạ đang đứng như tượng, Lưu Sát ngồi xuống cạnh Ngọc Lăng, hai tay mò lên ngực đối phương bắt buộc mỹ nam tử đang cuống cuống lắc đầu phải dựa vào ngực mình, hai ngón tay nhanh chóng vơn về đầu nhũ đang dần cứng, liếm liếm bờ môi khô khốc của mình, rồi bắt đầu xoa nắn...

« Không nên —— ta không nên —— để, bỏ qua cho ta đi! Thái tử... A... », cứng ngắc nhìn Lưu Hạ từ từ nhích tới, Tô Ngọc Lăng ý thức được số phận sắp tới của mình, cố gắng dùng hết sức vùng vẫy, căng người liều mạng khua tay đá chân cự tuyệt lại sự đùa bỡn của Lưu thị huynh đệ! Minh, chẳng qua chỉ là món đồ chơi sao? Chỉ là món đồ có thể đem ra chia sẻ cùng người khác đùa giỡn sao?... Vậy mà mình lại có hưng phấn vì nhục nhã! Quả thật đáng buồn... thật là đáng sợ...

« Ngoan nào Ngọc Lăng Một lát nữa người sẽ thoải mái đến cái gì cũng không nhớ tới được đâu... », tựa hồ là ở trấn an người đang điên cuồng kháng cự trong ngực mình, Lưu Sát chậm lại động tác xoa nắn khiến một lớp sóng khoái cảm tê dại vuốt ve Ngọc Lăng đến tứ chi sông xoài. Đáng tiếc hành động lần này không hiệu quả càng khiến y liều lĩnh kháng cự, tận đến khi Lưu Hạ tận lực đè chặt hai mắt cá chân, Ngọc Lăng mới đành thúc thủ 'đi vào khuôn khổ'! Điều này nhất thời càng chọc giận Lưu Sát, dường như muốn lấy lại mặt mũi bản thân trước mặt tứ đệ hấn không ngại ngần thương hương tiếc ngọc nữa, móc trong ngực ra bình sứ trắng, đổ ra lòng bàn tay viên được hoàn lấp lánh trong suốt dưới ánh trăng.

« Tây Vực công tiến tới tiêu hồn tán, vốn là sợ người không chịu nổi, bây giờ nhìn lại, là nên trừng phạt người một chút! » – vừa nói, Lưu Sát cười lạnh ra lệnh Lưu Hạ nâng lên hai chân Tô Ngọc Lăng, từ phía sau người điên cuồng giãy dụa ở bên trong, hung hăng đem thuốc nhét vào cúc huyết Tô Ngọc Lăng, lại dùng tay liên tục xoa bóp, thúc dục thuốc tan ngấm vào người nhờ nhiệt độ cơ thể.

« Không nên —— không nên a a a —— cầu, van cầu người... Thái tử điện —— nha a —— » – tuyệt vọng hít một hơi thật sâu, thắt lưng gác ở trên cánh tay phải Lưu Sát, hai cánh tay mất toàn bộ sức mạnh rũ xuống theo quán tính, Tô Ngọc Lăng duỗi thẳng cặp chân ngọc đang bị Lưu Hạ dốc lên cao, đôi mắt nheo

lại tựa như khốn khổ lại tựa như sung sướng, y cảm nhận được khoái cảm do dị vật xâm nhập, thần trí cùng cơ thể theo viên thuốc dần dần hòa tan ra. Đôi mắt thất thần điên đảo, cặp môi không thể khép chặt khiến nước miếng ứa ra, cổ họng khắc trước còn liên tục thoát ra tiếng kêu van xin khoan dung, giờ khắc này chỉ còn thanh âm âm ư không biết là yêu cầu hay cự tuyệt: « A... Không... Ừ a... Không... »

« Thoải mái sắp bay lên trời đi, Ngọc Lăng? Hử? » Đầu lưỡi khuấy đảo trong khoang miệng đối phương, Lưu Sát tay phải đặt trên nhũ để Tô Ngọc Lăng xoa nắn, tay trái mân theo đường cong lả lướt của cơ thể, thỉnh thoảng lướt qua những bộ vị mẫn cảm không quên chà xát mạnh mẽ!

Mà Lưu Hạ cũng không kiềm chế hơn được nữa rồi, vẻ mặt dục tiên dục tử Tô Ngọc Lăng thật kích thích ý niệm ngược đãi của hắn. Cường ngạch tách đôi cặp chân dài, hắn cúi người xuống nam căn của Ngọc Lăng, dùng lưỡi yêu thương liếm láp phân thân đã dựng đứng, một lần lại một lần làm phân thân kia cương ngạnh, run rẩy troang gió phảng phất muốn bắn ra!

« A a a... Thật thoải mái... Ừ a... », vút quách cái tôn nghiêm bản thân, não bộ Tô Ngọc Lăng chỉ còn mông trắng mập mờ, thân thể phục tùng bản năng, theo sự 'phục vụ' của hai nam nhân mà thỏa mãn xôn xao mở rộng toàn bộ khoái cảm! Cơ bụng co rút, y rên rỉ, y gào thét, y vật vã, y lắc lư đầu, nghiêng ngả thân...

Lưu Hạ mút vào chút dịch, thân thể y căng cứng.

Lưu Sát liếm liếm hầu lỗ, thân thể y xuội lơ buông thả.

Lưu Hạ vuốt ve phân thân, sâu xuống ngọc căn, bóp đùi y co quắp theo nhịp.

Lưu Sát đưa ngón tay sâu vào hậu huyết, y hưng phấn kêu ra tiếng.

Lưu Hạ nắm chặt tinh khí khuấy động, toàn thân y run rẩy khiến hậu huyết thít chặt ngón tay Lưu Sát đang không ngừng xoay đảo trong nội bích mềm mại, rút cục khiến y ánh mắt tan đại, mở to miệng giống như cá mắc cạn, cố gắng hút không khí ngọt ngào hương của Ngự Hoa viên.

« Ngọc Lăng a cảm giác như thế nào... » – ngón tay rút ra đưa vào nhịp nhàng, Lưu Sát hỏi han. đồng thời Lưu Hạ biết thời biết thế liếm lên nam căn Tô Ngọc Lăng, sử dụng lòng bàn thô ráp bao lấy ngọc căn mà xoa bóp. Cùng lúc chịu đựng đủ vị kích thích, Tô Ngọc Lăng hận không được chết ngay tại đây. Y ngẩng cao đầu, cong lên phong eo, chân dài cố gắng chống đỡ, lắc lư, chịu không nổi gập sâu người: « Ừ a... Không, không được... Quá kích thích... Cứu, cứu ta... Thái tử... Hầu gia... Cứu cứu Ngọc Lăng a... Ừ a — a... »

« Quả nhiên, thuốc này vẫn còn hơi ít mạnh mẽ » – giả bộ tiếc hận, Lưu Sát rút ngón tay ra, giật cặp chân đang được Lưu Hạ nâng lên cao, đem phân thân của mình tiến thẳng vào hậu huyết đang co rút mạnh mẽ, vừa mới đi vào liền bị tràng bích chặt chẽ bao vây mút lấy! Thấy vậy, hắn buồn cười nói: « Cứ như vậy thích không? Ngọc Lăng... Kế tiếp người đừng có hưng phấn quá mà xỉu đi nha — », bắt chợt tiến công, lực mạnh xoa nắn lên đầu nhũ sưng đỏ của Tô Ngọc Lăng, Lưu Sát thích thú cưỡng gian Tô Ngọc Lăng thân thể cùng tinh thần!

Không chịu cô đơn, Lưu Hạ cũng cúi xuống, đè lại không cho Tô Ngọc Lăng phát tiết, mút vào nam căn sắp nổ tung của đối phương! Lập đi lập lại kích thích, liên tiếp quất thẳng vào bản năng, Tô Ngọc Lăng tiếng nói cũng đánh mất, muốn nắm tay nhưng cả người hư thoát tới đầu ngón tay không có khí lực mà động.

« A... Rất thư thái... A a... »

Lưu Sát bàn tay như rắn trượt xoa ở đài hoa Tô Ngọc Lăng, luật động ngày càng nhanh, chạm tới đỉnh điểm kích thích.

« Không... Không thể nữa... Ừ... Không được... Bỏ qua cho ta đi... Ừ ừ — »

Lưu Hạ lưỡi giống như chú mèo tham lam bao lấy phân thân Ngọc Lăng, hai cánh tay hữu lực thô bạo đang rộng cặp chân, không cho phép chúng co quắp lại theo nhịp cơ thể run rẩy.

« Yaaaaa.. A... Thái tử điện, điện hạ... Mau chút ít — ư a — mau chút ít cứu cứu Ngọc Lăng a... A... »

Trong cơ thể thiêu đốt mà Lưu Sát chính là mối lửa, nội bích không tự chủ càng co rút chặt chẽ, bạo khí nóng rực đối phương được cục huyết bó chặt, nam căn Tô Ngọc Lăng bắt đầu rỉ ra mật dịch nhưng khổ nỗi bị Lưu Hạ kia ngăn trở không cho phép phát tiết.

« Ừ a... Ừ a không được... Ta không được... Nha a... Cảm giác... Muốn bay lên rồi... A a... »

Khi y đã mềm oặt, suy yếu, Lưu thị huynh đệ tăng nhanh động tác, càng thêm kích thích đùa bỡn cùng giầy xéo cơ thể như khối bạch ngọc trong lòng! Khiến đối phương hít thở không thông lẫn ra hôn mê, lại bắt buộc đối phương vì kích thích mà bình tĩnh trở lại...

« Ừm a... Ừm a... Tha mạng... Thái tử tha mạng a... Ngọc Lăng muốn không được... Ừm a a a ——”, không chiếm được sự đồng ý của Lưu Sát, Tô Ngọc Lăng ngơ ngậy cầu xin Lưu Hạ ân trạch: « Ừ... Hầu gia... Để cho ta bắn... Ừ a... Bắn sao... Ừ ừ... Muốn, muốn không được... A... Ừ a —— »

Rất cục ở giây phút Tô Ngọc Lăng bất tỉnh, Lưu Sát đã vào sâu tới điểm mẫn cảm nhất của y, kích thích vô cùng mãnh liệt khiến Tô Ngọc Lăng ngửa đầu sáng khoái ngật ra sau. Lúc này Lưu hạ cũng kịp thời đưa tay, vuốt nam căn để cho y có thể giải phóng nhục cảm dâng ngập người!

Bấp chột run giật, Tô Ngọc Lăng hỗn hển hít vài hơi khí, cong thắt lưng hô một tiếng yếu ớt, thần trí vỡ tung, hưng phấn ào ào, hoàn toàn đánh mất ý thức.

« Haiz, ừm a... Ừ... Ừ... Ừ... Ừ —— a, a a, ừ a a a a a —— »

Tận tình lắc lư thân thể, Tô Ngọc Lăng đạt tới cao trào trong nháy mắt, thoải mái thở dài dưới xiềng xích của hai người kia, nội thể say sưa chìm đắm trong khoái cảm và tác dụng của thuốc, ngập tràn đến tận đầu ngón chân, y hôn vía mắt sạch mà té xỉu dưới ánh trăng, hồi lâu... khó có thể tự kiềm chế...

Song, trên thân thể đã lâm vào hôn mê của y còn có hai đạo mục quang, cũng vừa hồi phục sau cơn giông bão nhục cảm. Mặc dù yên lặng, bình tĩnh nhưng mỗi người nội tâm lại nổi sóng cuồn cuộn điên....

– Hoàn –

Ghi chú :

Bất trí khả phủ: không nói một lời.

Bào đệ: em ruột.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-hoa-am-tieu>